

dig valgt Dieblit, hvad enten nu dette monne være den Dag, da Lovforslaget skrives, forelægges eller vedtages i det ene eller det andet Thing eller stadfæstes af Kongen, men at der måa lægges et Skjøn til Grund, og det et Skjøn, som ikke alene tager Hensyn til den nærmeste Tid eller til den nærmest bagevend liggende Tid, men som efter de Forhold, hvorunder Overgangen foregaar, tillige tager Hensyn til den nærmeste Fremtid. De Svingninger, som have fundet Sted i Kurserne, siden Lovforslaget sidst behandlede, er heller ingenlunde af den Karakter, at de paa nogen Maade kunne svække Nigtigheden af det Skjøn, som er lagt til Grund for Lovforslaget; de måa tværtimod snarere siges at have styrket det. Jeg veed ikke, om ærede Medlemmer have lagt Mærke til, at den eneste Betragtning, som i det andet Thing fra særdeles sagkyndig Side blev gjort gjældende imod Lovforslaget, var den, at medens man i Sydfland havde taget Forholdet 15,5, var Lovforslaget derimod bygget paa et Værdiforhold af omtrent 15,67. Det antoges nemlig, at det var Uret, at man ikke havde taget tilstrækkeligt Hensyn til et passende stort tilbagelagt Lidsrum. Min Indvending herimod var den, at der ikke ene og alene kunde tages Hensyn til den suundne Tid eller til Dieblittet, men at der ogsaa maatte stiges et forstaaeligt Hensyn til den nærmeste Fremtid, saaledes som denne overhovedet kunde beregnes, og derefter turde det vel være, at netop det Forhold, som nu ligger paa Bunden af hele Konventionen, måa siges at være i høj Grad retfærdig. Dette er dog, som sagt, egentlig en tilbagegaaende Betragtning, som ligger udenfor det Spørgsmaal, der idag er forelagt det ærede Thing. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) har allerede udtalt sig saa udførlig om dette Spørgsmaal, at jeg vistnok ikke kan fremdrage noget Nyt; men det er dog selvfølgelig, at jeg paa Regjeringsens Vegne måa udtale mig om det hele vigtige Spørgsmaal, som foreligger. Naar da denne Sag har foreligget og foreligger med — om jeg saa måa sige — en international Baggrund, er dette ikke tilfældigt eller vilkaarligt, og det Færlige ved Mindretallets Forslag er netop, at denne internationale Baggrund forsvinder. Et Lands Myntlovgivning kan ikke betragtes isoleret saaledes som mange andre indre Lovgivningsspørgsmaal, men fremfor Alt beherskes et lille Land som Danmark ved Overveelsen af en Myntreform og ved den hele Myntlovgivnings Tilstand af Forhold, over hvilke vi ikke have Generaadighed, ja, jeg kunde fristes til at sige, over hvilke vi ikke engang have en stærk fremtrædende Medraadighed, dersom vi ville gaa betænksom og besindig frem. Formelt have vi Raadigheden, forsaavidt som vi ikke slutte nogenfomhelst Myntkonvention; det er jo ligefrem, men det er ikke det, hvorpaa det kommer an. Det, hvorpaa det kommer an, er at benytte denne Frihed til at tage Beslutning paa den for Landet

bedste og hensigtsmæssigste Maade. Hvad har bevirket, at et Spørgsmaal, som for halvandet Aar siden stod saa fjært fra Manges Betragtning, nu har paatrængt sig os Alle med en saadan Klarhed og Styrke, at det Forslag, som forelaa her for nogle Måanedes siden, kunde vinde Enstemmighed i begge Thing? Det er den tydske Myntlovgivnings Overgang til Guldmynstfoden, og ligesom det var den første tydske Myntlov, som fremkaldte denne mærkelige Overensstemmelse i Anskuelse, saaledes har jo siden den Tid, mine Herrer, Myntsagen anden Gang været forhandlet i den tydske Rigsdag. Det første Skridt gjaldt en Bemyndigelse for Regjeringen til at udmynste Guldmynt paa den i Loven fastsatte Måde; det andet afgjørende Skridt var Maaden, hvorpaa det derefter skulde gaas frem for at fuldføre Myntreformen. Med denne Myntreforms Gjenemførelse vil Sølvets Demonetifikation i et saa stort Land som Sydfland komme til at udgøre en afgjørende Indflydelse paa Sølvpriserne; der vil komme Usikkerhed og Vælleri i dem. Det er den Kjendsgjerning, som tvinger os frem. Jeg har Grund til at tro, at den Anskuelse deles af de Fleste; at en Udfættelse i Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Overgang fra Sølv til Guldmynstfod er højt skadelig, og at der vil være et stort Ansvar og økonomisk Tab forbundet med at lade denne Samling slutte uden at vi have vundet fast Fod med Hensyn til Overgangen til Guldmynstfoden. Det ærede Medlem, der nys havde Ordet, udtalte rigtig nok nu en anden Anskuelse, — naar man virkelig med let Hjerte turde lade denne Samling slutte uden at tage nogen Beslutning, ja saa var Sagen ganske simpel; men jeg kan ikke negte, at jeg vilde betragte det som et meget tungt Ansvar. Denne Sag har altsaa atter været forhandlet i den tydske Rigsdag; Loven er vel endnu ikke stadfæstet, men Bestemmelserne have været Gjenskjendte for Afstemning, og alle de Bestemmelser, som have europæisk Interesse, og have Interesse for Danmark, foreligge, saaledes at vi se den Vej, ad hvilken der skal gaas. Den Drevkraft, der allerede virkede i sin første Form, er altsaa tilstede i sin anden og stærkere Skikkelse. Naar der nu er Spørgsmaal om Overgang til Guldmynstfod, er det dog klart, at det måa være vor Opgave efter Evne at arbejde for, at vi ikke ved en saadan Overgang komme til at gjøre et Tilbagekridt ligeoverfor Sverig og Norge fra den Stilling, som den hidtilgjældende Myntfod har havt. Det er jo bekendt, at uagtet der er nogen Forskel imellem Specien i Danmark, Norge og Sverig, har dog Forholdet været saaledes, at den danske Sølvmynt paa mange Maader har kunnet benyttes, ogsaa udenfor Danmark, skjøndt den ikke havde fuldt den samme indre Gehalt, som den svenske og norske Mønt. Det har under hele denne Sags Gang været Regjeringens Hovedopgave at bidrage Sit til, at de forskellige An-